

[Nyrup Rasmussen]

det er den, fordi arbejdsformidlingen har sørget for, før man udvalgte de uddannelsestilbud, de langtidsledige skulle have, at forhandle med virksomhederne og spørge dem, hvad de har brug for af uddannelsestilbud, for at vi kan beskæftige de langtidsledige – og dernæst, når jobbene er der, at gå hen til uddannelsesstederne og få koblet uddannelsestilbud og jobtilbud i den rigtige rækkefølge.

Jeg tror derfor, at vi bør prøve at bygge disse kombinationer på de gode eksempler ind i et mere velfungerende system end det, vi hidtil har set.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg synes også, at der på mange måder er ved at komme gang i en spændende diskussion, bl. a. foranlediget af hr. Peter Brixtoftes betragtninger. Jeg er fuldstændig enig i, at det er vigtigt, at man kommer væk fra det synspunkt, at det er det offentlige, der udelukkende skal bære denne forpligtelse, og at man skal have et større samspil, hvor kommunerne kan gå mere direkte ind. Men jeg vil gerne gøre opmærksom på, at en af de kommuner, hvor man har haft succes med det, er Herlev Kommune. Der har man indført den ordning, at når kommunen laver aftaler med private virksomheder, forpligtes de pågældende virksomheder også til at ansætte nogle langtidsledige.

Jeg tror ikke, man virkelig kommer i gang med dette her uden at være villig til også at diskutere en form for frivillig tvang, eller hvad man nu kan kalde det. Jeg tror ikke på, at det løses ad frivillighedens vej. Jeg tror, at Folketinget er nødt til at erkende, at man ikke kommer uden om i højere grad at diskutere tvangsforanstaltninger, hvis man vil opnå, at de private virksomheder går mere aktivt ind i det – og det skal de.

Lone Dybkjær (RV):

Også jeg synes, det er en spændende dialog, der foregår. Formålet med debatten i dag var jo netop at skabe en dialog om, hvordan vi kommer videre, og det synes jeg er ved at lykkes, bl.a. ved fru Mimi Jakobsens indlæg.

Derfor vil jeg også med det samme affærdige dagsordenen; jeg synes ikke, den er egnet til dialog, den er konfliktorienteret i sin opbygning. Man har ikke ønsket bredde i den, og derfor vil vi heller ikke medvirke til den.

I øvrigt vil jeg gerne tage udgangspunkt i de sidste par indlæg og også statsministerens indlæg, som sagde, at vi har fået et helt andet samfund gennem den borgerlige regering. Det er jo sådan set rigtigt, for der er sket nogle ændringer i gælden, i opsparingen og i forskellige andre ting.

Det helt afgørende, vi står over for, er imidlertid langt større ændringer end det, som statsministeren var inde på i sit indlæg, nemlig at det samfund, vi i dag har, er et helt andet samfund end det samfund, vi havde, da vi opbyggede vores velfærdsmodel, og der er navnlig tre afgørende ting, der er forskellige fra dengang.

Det første er, at vi har en internationalisering, et samspil med udlandet, vi overhovedet ikke havde, dengang vi grundlagde vores velfærdsmodel. Det andet er, at vi har kvinderne på arbejdsmarkedet på en måde, som vi overhovedet ikke havde, da vi grundlagde vores velfærdsmodel. Og det tredje er, at vi har en sektorisering og en specialisering af samfundet, som vi heller ikke havde, da vi lavede vores velfærdsmodel.

Derfor er det nogle andre udfordringer, vi har i dag. Nogle af dem er jo rigtige, f. eks. opsparingen og alt det dér, men der er helt grundlæggende andre udfordringer til vores arbejdsmarked, som dette her handler om, og til hele vores velfærdsmodel, end der var, dengang vi byggede det op.

Derfor ved vi også som udgangspunkt for denne debat, at der vil ske en fortsat effektivisering og der vil være en fortsat konkurrence, alene i kraft af at vi bevæger os i det internationale marked. Det er helt uundgåeligt, vi kan blot tage som eksempel den finansielle sektor. Det er en enorm effektivisering, som den finansielle sektor skal igennem, og det vil utvivlsomt også give – forhåbentlig kun periodisk, men i hvert fald periodisk – arbejdsløshed. Det tror jeg er helt umuligt at undgå.

Det andet, vi ved med vores velfærdsmodel, er, at der vil være et øget behov for, at vi løser en række af vores omsorgsopgaver i offentligt eller privat regi, men i hvert fald for en meget stor dels vedkommende finansieret af det offentlige, og det vil i hvert fald gælde, så længe – og det skal være min eneste polemiske bemærkning i dag – mændene ikke deltager i højere grad i disse opgaver, end de hidtil har ønsket at deltage i dem.